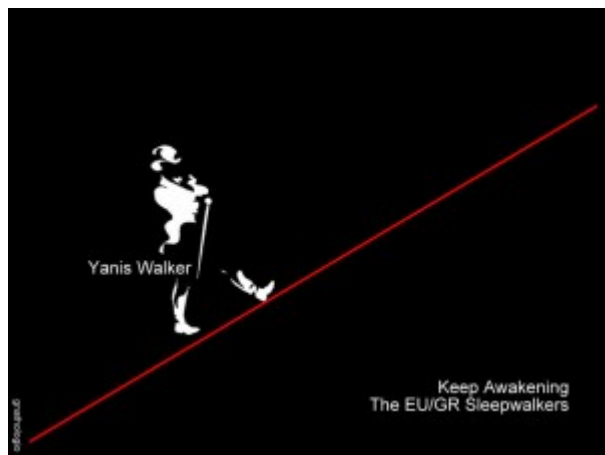

Eurogroup: Φόβος στο Δρόμο με τους Υπνοβάτες...

Ήδη από τις 30 Απριλίου τρέχει τόσο για την ελληνική πλευρά, όσο και για τους δανειστές μια άτυπη παράταση της διορίας που είχε δοθεί από το eurogroup της 20ης Φεβρουαρίου για την κατάθεση και έγκριση εξειδικευμένων μεταρρυθμιστικών μέτρων, έτσι ώστε να κλείσει η αξιολόγηση και να προετοιμαστεί η μετα-Ιούνιον φάση. Ωστόσο αυτή η

μερική άτυπη παράταση μέσα στην συνολική 4μηνη παράταση, που ήδη τρέχει, δεν πρέπει να θεωρείται πλέον ως μια ποσοτική διαδικασία αλλά κυρίως ως μια ποιοτική διαδικασία με οικονομικά και πολιτικά χαρακτηριστικά.

Η ενδιάμεση συμφωνία, που θα μπορούσε να οδηγήσει και σε απελευθέρωση δανειακών δόσεων, μετατρέπεται στην καλύτερη περίπτωση σε ένα θετικό “προκαταρκτικό πλαίσιο” που θα οδηγήσει την ΕΚΤ σε μια κίνηση “πολιτικής χαλάρωσης” στην χρηματοδοτική ασφυξία που μας επιβάλλει.

Αλλά και αυτό το σενάριο έχει κοντά ποδάρια, αφού eurogroup και ΔΝΤ αξιώνουν πλέον ένα συνολικό πακέτο μεταρρυθμίσεων από την ελληνική κυβέρνηση. Όμως, ούτως ή άλλως, ακόμη και αν υπάρξει εκπρόθεσμη ενδιάμεση συμφωνία μέσα στον Μάιο πάλι τα χρονικά περιθώρια μέχρι τέλος Ιουνίου παραμένουν στενά για έναν τέτοιο φιλόδοξο πολιτικό και οικονομικό στόχο.

Μπορεί να ακούγεται παράδοξο, αλλά ο “θάνατος” της συμφωνίας του Φεβρουαρίου ήταν η καλύτερη δυνατή εξέλιξη και για τις δυο πλευρές και επιπλέον σε συνδυασμό με την δυνατότητα μετεξέλιξής της σε μέρος μιας συνολικότερης συμφωνίας σε βάθος 4ετίας, μπορεί να συμβάλλει στον απεγκλωβισμό από τον αδιέξοδο δρόμο που τραβά η διαπραγμάτευση.

Στον αέρα η ενδιάμεση συμφωνία που επεδίωκε ο ΣΥΡΙΖΑ. Και καλώς! Διότι έτσι επανέρχεται στο επίκεντρο η ουσία: ένα συνολικό πρόγραμμα, αναθεωρητικό στον

εξωπραγματισμό του ΜΠΔΣ 2015-2018, και ταυτόχρονα με την αναπτυξιακή διάσταση που το ΜΠΔΣ δεν περιείχε. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν έτοιμος στις 25/1 για αυτό το σχέδιο. Αλλά σήμερα, δύο μήνες μετά, η διαπραγματευτική συγκυρία του δίνει άλλους δύο μήνες να κριθεί για την ικανότητά του να το αποτολμήσει, απεγκλωβισμένος και από την παγίδα της παράτασης.

Στον αέρα και η ετοιμότητα των δανειστών και ακόμη περισσότερο η αξιοπιστία τους. Δηλώσεις του τύπου “παίξατε και χάσατε” ή κινήσεις όπως η πίεση που άσκησαν για τον παραγκωνισμό του Έλληνα υπουργού οικονομικών, συνέβαλαν στην ακόμη μεγαλύτερη επιδείνωση της εικόνας των δανειστών στη συνείδηση του Έλληνα πολίτη - νομίζω και του Ευρωπαίου. Η επιθετικότητά τους συνέβαλε στο ροκάνισμα των ύστατων αποθεμάτων δίκηνου που θα μπορούσαν ακόμη να έχουν.

Η λύση του Ελληνικού προβλήματος και κατ'επέκταση του ευρωπαϊκού προβλήματος όσον αφορά τον ανταγωνισμό και την ανισότητα μπαίνει ίσως στην πιο κρίσιμη και οξεία φάση. Η διαιώνιση αυτού του προβλήματος αντικατοπτρίζει το βάθος και την δύναμη εκείνων που θέλουν μια Ευρώπη διαιρεμένη και συγκρουσιακή.

Και αυτοί δεν είναι σίγουρα οι λαοί, όπου ανάμεσά τους ο ελληνικός λαός σχεδόν πρωτοστατεί στον φιλοευρωπαϊσμό. Όχι απλά επειδή κατά συντριπτική πλειοψηφία θέλει να παραμείνει στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την ευρωζώνη, αλλά ακριβώς διότι αυτό εξακολουθεί να το θέλει μετά από έξι χρόνια σκληρής ύφεσης, πρωτοφανούς σε παγκόσμιο επίπεδο για μη πολεμική περίοδο.

Οκτώ μήνες, από τον Αύγουστο μέχρι σήμερα, η χώρα μας επιβιώνει χωρίς δανεικά. Μπορεί να τρώει τις σάρκες της, αλλά τα καταφέρνει. Μπορεί έτσι να μην δημιουργείται προοπτική και να ισοδυναμεί με αργή αυτοκτονία, αλλά αυτό δεν είναι κάτι που το αποφασίζει μόνη της. Και από αυτούς τους οκτώ μήνες, τους τελευταίους πέντε, οι Έλληνες τραβούσαν από τις τράπεζες 6-7 δις κατά μέσο όρο τον μήνα για να ανταποκριθούν στις συνθήκες της ύφεσης και να ανταπεξέλθουν με αξιοπρέπεια.

Και αυτό μπορεί να συνεχιστεί τους επόμενους μήνες, παρά τα μόλις 135 δις που μένουν στις καταθέσεις, και τα οποία ωστόσο συνιστούν πάνω από το 70% του ΑΕΠ, ένα ποσοστό ακόμη αξιοπρεπές για την προ εικονικής ευμείρειας ελληνική πραγματικότητα. Και από αυτά τα δις των οικονομιών και του μόχθου του Έλληνα,

η πραγματική οικονομία συνεχίζει να κινείται, κρατώντας μια στάση επιφυλακτικής αναμονής σε μια σαφώς πιο χαμηλή αλλά και πιο σταθερή πτήση.

Και εντέλει η οικονομική συστράτευση που επιτεύχθηκε με την μεταφορά των αποθεματικών στην ΤτΕ, δείχνει τα αποθέματα εθνικής συνείδησης που υπάρχουν ακόμη στην χώρα και τα οποία είναι δύσκολο να εξαντληθούν με οικονομικούς όρους, όταν αντίθετα είναι εύκολο να εμπλουτίζονται με πολιτικούς όρους.

Και μιλώντας με εθνικούς όρους, Κόκκινη Γραμμή πρέπει να θεωρείται η ρήξη με το πολιτικό παρελθόν, στο μέτρο και τον βαθμό, που αυτή θα οδηγήσει σε ένα παραγωγικό και αξιοκρατικό δημόσιο και σε έναν ιδιωτικό τομέα, κύτταρο της νέας οικονομικής ανάπτυξης, με κανόνες που θα ισχύουν για όλους και αναλογικά και, όσο το δυνατόν συντομώτερα, με ανταγωνιστικό φορολογικό σύστημα. Δεν υπάρχει σήμερα άλλος δρόμος για τη δημιουργία ενός σύγχρονου και ανεπτυγμένου ευρωπαϊκού κράτους.

Παρόλο τον καταιγισμό αρνητικών πληροφοριών του τελευταίου 10μέρου, υπάρχουν ενδείξεις ότι οδεύουμε προς συμφωνία. Οι αποδόσεις [των ελληνικών ομολόγων](#) από το 20,2% και το 13,5%, που έφτασαν στις 21 Απριλίου αντίστοιχα για το 5ετές και το 10ετές, στις 30 Απριλίου υποχώρησαν αντίστοιχα στο 13,9% και 10,6%, δηλαδή στα επίπεδα που βρισκόνταν αμέσως μετά τις εκλογές του Ιανουαρίου.

Σε μια τέτοια εξέλιξη, οι πρόσφατες δημοσκοπήσεις ακυρώνουν την ουσιαστική ανάγκη για ένα δημοψήφισμα και περιορίζουν την αναγκαιότητά του καθαρά σε λόγους εσωκομματικής και πολιτικής κατανάλωσης.

Αν χρειάζοταν κάτι, μετά από μια έστω πρώτη συμφωνία, αυτό δεν θα έπρεπε να είναι ούτε δημοψήφισμα, ούτε εκλογές, αλλά ένας ευρύς ανασχηματισμός, που θα απομάκρυνε όσους με τις επιλογές τους ταυτοποιήθηκαν ως “υπόλοιπα της μεταπολίτευσης” και θα ανανέωνε την κυβέρνηση περισσότερο με όρους πλατιάς κοινωνικής παρά στενής κομματικής ή πολιτικής ισορροπίας.

Αυτό το πνεύμα των “υπόλοιπων της μεταπολίτευσης”, που στοιχειώνει την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ και τον πρωθυπουργό, δεν κάνει μικρότερη ζημιά στην υπόθεση της χώρας από όσο οι γραφειοκράτες και οι ιδεοληπτικοί των θεσμών και του Βερολίνου. Οι ακραίοι των δύο πλευρών, θυμίζουν [τους “Υπνοβάτες”](#) του Κρίστοφερ Κλαρκ, που τελικά, εξελίχθηκαν στους πρωταγωνιστές μιας

απρόσμενης μεγάλης ευρωπαϊκής και παγκόσμιας καταστροφής.

Και όπως εκείνοι, είναι και οι σημερινοί υπνοβάτες, διότι ενώ αισθάνονται ξύπνιοι και διορατικοί, στην πραγματικότητα είναι στοιχειωμένοι από ιδεοληψίες και έτσι δεν μπορούν να βλέπουν τα χειρότερα που θα μπορούσαν να φέρουν με τις εμμονές τους.

Δ. Τρικεριώτης (Follow [on Twitter](#))